

Sadık Yalsızuçanlar

Çayır Kuşunun Feragati

SEÇME ÖYKÜLER

SADIK YALSIZUÇANLAR

1962 yılında Malatya'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde okudu. TRT'den emekli oldu. Öykü, roman, masal, deneme, senaryo, araştırma-inceleme alanında kitaplar yazdı. Kitapları çeşitli dünya dillerinde yayımlandı. Bazıları: *Şehirleri Süsleyen Yolcu, Gerçeği İnciten Papağan, Güzeran, Kuş Uykusu, Hiç, Sırlı Tuğlalar, İlk Aşk, Ayan Beyan, Yakaza, Gezgin, Anka, Cam ve Elmas, Gönül Bekleme, Diyamandi, Vefa Apartmanı, Deli Tomarı, Allah'ın Adamları, Sil Baştan, İki Semâzen Bir Palyaço, Gerçeğin Güzel Huyu / Rumi, Ya Mânâ Ya Riyâ / Hallâc-ı Mansûr.*

İçindekiler

Uzakla Yakının Sınırında.....	9
Toprağın Kenarları	19
Bir Göz Mesafesi	27
O Gün	39
Çiselti	41
Ay.....	49
Güneşin Işınlı Kalkanı	55
Senfonik İlâhi.....	59
Hüzzam Peşrev.....	61
Yörük Semai	63
Nikriz	65
Hicaz Faslı	67
Segâh Kapanış.....	69
Aravani'ye Çıkarken Sağdaki Ceviz Ağacı	71
Kumkale.....	87
Tahakküm.....	89
Riyad	95
Kasabada Yeni Bir Martı Çizgisi.....	103

Yusuf’un Rüyası.....	109
Alkarısı.....	115
Pınar Sineması	123
Tekfener	147
Evimiz	157
Geçmeyen Geçmiş.....	163
Yalnız Yazı.....	167
Söyleme Dediler.....	169
Sil Baştan	171
Derrida’nın Eczanesi	175
“Bu Oyunun Tadı Kaçtı”.....	177
Manyaslı Sefa’nın Pıy Pıy.....	181
Kalbin Krizi	183
Cisr eş-Şuğurlu Mahmud Hasan’ın Siyahı	187
Kun Taingli Kamroo’nun Genzindeki Yanık Kokusu	189
Hafızoviç’in Yiten Belleği	193
Kırk Karanfil	195
Dergâhta Geyik Yavrusu.....	199
Takıntı	201
Göz Ne Şaştı Ne de Başka Bir Yöne Baktı.....	209
Erol Akyavaş’ın Vav’ı.....	213
Garip	217
Vebal.....	223
Denizde Ölüm.....	229
Gelin Gidelim Efendim	233
Çayır Kuşunun Feragati.....	271

“Sen O’na yokluğunu verirken, O sana varlığını verir.”

Ebu’l-Hasan Harakânî

Uzakla Yakının Sınırında

Kelimelerimi senden ödünç alıyorum. Alıyorum onlarla seni anlatacağım. Seni anlatırken sözcüklerin yanan, dokununca yakan bir yanı var. Uzağın yakınlığını anlatacağım. Sen aynasın. İşte yakın bir sözcük. Aynadasın. Ayna benim belki de. Benim aynamda kendini seyrediyorsun. Ben uzağım. Uzaklığın aynası. Aynada uzakla yakın bilinebilir diye söylüyorum. Yoksa ne ayna var ne yakın ne uzak. Sen varsın seninle birlikte hiçbirşey yok. Kelimelerimi yapmak üzere harfler topluyorum. Arı gibiyim bu hâlimle. Yalın hâlim bu. Yalnız hâlim. Yalnızlık boş bir sözcük olarak gözlerime konuyor. Alıp onunla bir arı yapıyorum. Evden çıkıyorum. Çıkınca doğrudan ayağım toprağa değiyor. Değince tanıdık bir yere düşüyor. Düşünce boşluğa geçiyor. Geçince eriyen bir şey görüyorum. Görünce işte oluyor ne oluyorsa. Neler olduğunu görebilmek üzere toprağa basıyor, alnımdan fırlayan şeye bakıyorum: Arı. Yani zehirli bir sinek. Bir iğnesi, bir iyeliği var. Gözleri, kanatları... Akı karası... Uzaklığı yakınlığı var. Ona yakınım. Beni yakıyor. Gözleri var ama görmüyor. Gören başka bir yeri var. Yere konduğunda az sonra nereye kavisleneceği, nasıl dans edeceği belirgin bir şey. Arının şey olarak adını biliyorum. Oysa şeylerin düzeni içinde bir başka yanı var. Onunla yönünü buluyor. Onun adını bakarak görmüyorum. Gördüğüm şeftali, erik, kayısı, kiraz,

vişne ve elma çiçekleri. Bugün nisanın on yedisi. Yerde arının konduğu bir lale var. Lalenin yakınında ben varım. Onun yanında bir canerdiği yarıp çıkmış toprağı. Uzağı doğru yayılarak ve özgürce boşaltarak içindeki canı yükseliyor. Yükselen bir yanı var. Az sonra arı onun bir çiçeğine konuyor. Konup konup kalkıyor. Bir yere yerleşemiyor. Mekânı benimsemiyor. Yerin göğün içinde ve dışındasın sen. Sen şimdi aynadan çıkardın beni. Çıkınca ayna yokoldu. Olunca uzağı düştüm. Düşünce bahçeye girdim. Yere basmıştım bir yere bahçe diye girmiştim. Bir boşluk olmuştu. Bir arı görmüştüm. Çiçeğe konmuştu. Ondan bir öz almıştı. Özün taşıyıcısı olarak ağaç gibi ağacın dalları, yaprakları, tomurcukları, çiçekleri gibi dilediğince uçmuştu. Onun işi öz toplamaktı. Topluyor şimdi. Çocuk uyanıp ağlıyor. Dışarı çıkar beni diyor annesine. Anne babaya soralım diyor. Baba bende, yalın hâlde duruyor. Çocuğun kendini seçtiğı bir yer olarak bende baba. Baba benim. Çocuk benim değil. Çocuk benden ama benim değil. Çocukla anne ağır ağır iniyorlar üstten. Üstte uzak kattan. Uzağı yaklaşıyorlar inerek. İndikçe uzaklaşıyorlar. Yere yaklaşıyorlar. Arı onlara bakıyor şimdi şeftalinin çiçeğinden. Bakıyor bu sıra bir kelebek geçiyor. Bir kangal iti havlıyor. Havlayarak sadakatini bağırıyor. Ben de sendeyim. Seninim ben de diyor. Diyor ama ben onu da kendim gibi bir ayna olarak görüyorum. O da bir şey gösteriyor. Ona bakıyor ama gösterdiği şeyi göremiyorum. Görüyorum birşeyler ne ki onun gösterdiği şey mi bu bilmiyorum. Sonra bir traktör gürültüsü duyuluyor uzaklardan. İşte bir uzaklık masalı daha. O gürültünün traktörden geldiğini sanıyorum. Sanıyorum çünkü bu sesi daha önce traktör adını verdikleri şeyden görerek duymuştum. Görmeden duyduğum sesin sahibini duyacak denli bir kulağı var. Çocuk annesinin kavradığı elini çekerek önden ve daha hızlı inmek istiyor. İndikçe de anne, aman dikkat et diyor arı vardır şimdi burada. Anne arının varlığını biliyor. Arı ona benziyor. Bahçede kekik görüyorum. Tuhaf, ayrıksı otlar var. Küçük, sarı çiçekler. Turuncu, mor, kırmızı çiçekler, Çiğdemler var. Reyhan ve nane var. Onlara dokunuyorum. Görünce varlığını

bildiğim, dokununca varlığını hissettiğim hâlde yine de onlara arının neden konmadığını düşünüyorum. Düşündüğüm kekiğin bu topraktan ve çiçeğin o topraktan nasıl geldiği değil. Bunların nasıl oluşu beni ilgilendirmiyor, oluşları ilginç geliyor. Taflana dikkat et diye bağıyor çocuğa anne. Sersem şey diye çıkışıyor. Basma oğlum basma yavrum diyor. Çocuk koşuyor. Koşunca arı gibi bir şey yapıyor. Yapınca az ilerdeki, yosun bağlamış kayalar dikkatimi çekiyor. Dikkatime çarpan şeyin sertliğine bakıyorum. Bu şey bu denli uzak mı gerçekten? Bu kadar sert mi? Buna basarak seni anar mıyım? Bu katı, kaskatı şeyin yüreği var mıdır? Ona dokunabilir miyim? Sana dokunamıyorum. Sen şimdi buradasın biliyorum. Bu çiçeğin taç yaprağında, bu kekiğin kokusunda, reyhannın rengindesin. Sen şimdi bu çocukla yürüyorsun biliyorum. Sen annedesin şimdi. Onun çocuğu için çarpan yüreğin avcunda seni görüyorum. Seni görüyor gibi oluyorum. Sen bazen görünür gibi oluyorsun. Bu gördüklerimi bir an için yitirsem, onlarsız seni nasıl görebileceğim? Seni görmeksizin nasıl ayna olurum?

Sonra bir kadın bağıyor. Uzakta çalışan bir adama sesleniyor. Sesi ulaşınca ona yakınlaşıyor.

Aliii aliii diye bağıyor kadın. Sesi çınlıyor kırdaki. Kelimeleri çınlıyor. Kelimenin içi çınlıyor. Aliii aliii diyor kadın Alinin içi çınlıyor. Çınladıkça bir ova beliriyor. Beliren ovoidan geçiyor kadın. Oradan geçerek varıyor eşine. Herkesin bir eşi, her şeyin bir benzeri var. Sen hiç birine benzemiyorsun. Her şey sana benziyor. Sen farklısın. Fark ile etmek çarpılınca bir çınlama duyuluyor. Kelimeden geliyor bu ses. Kelimenin içine girince oradaki sesi duyabiliyorum. Alinin içinde su sesi var. Ali en çok suya benziyor. Kadın eşinde ıslanıyor demek ki. Eşinde onu sürükleyen bir debi var. Bir yatağı var adamın. Orada kıvrılarak akıyor. Oraya bir dağdan, dağdaki gözeden çıkarak gelmiş. Oradan bir denize dökülüyor. Kadın onunla birlikte denize sürükleniyor. Onları izliyorum. Onların izinden bir arı gibi gidiyorum. Uzaktalar. Onlardan daha süratli gittikçe yakınlaşıyorum. Denize döküldükleri ağza gelince onlar ben çekilip kenarda bakıyorum. Bakınca denizde